

Per a totes
el GEiEG de rugbi femení

ROBERT GUIRAL & ERIKA MOZO > TEXT I FOTOS

El 25 de gener del 2014 el GEiEG de rugbi femení es proclama Campió de Catalunya. L'actual equip va néixer el 2004, quan la jugadora internacional Coral Vila se'n fa càrrec. «El meu objectiu era gaudir amb el grup, anar creixent i veure com amb l'esport podia aconseguir il·lusionar el

públic. El títol de Catalunya certifica que la línia que vam marcar a l'inici era la correcta», explicava al diari *Ara*. Deu anys més tard, algunes de les jugadores que van començar encara estan en actiu.

Aquest títol arriba gràcies a la constància i al sacrifici de les noies. Algunes jugadores fan llargs trajectes —des de Lleida o Perpinyà— per assistir als entrenaments dos dies per setmana. Els entre-

naments no només marquen el ritme de fons de l'equip, sinó que també constitueixen un espai en què les jugadores mostren l'actitud envers el joc i les companyes.

Una de les peculiaritats d'aquest esport és el tercer temps. És un lloc de trobada per a les esportistes, però també per a les entrenadores, àrbitres, mares i parelles, exjugadores, tècnics, fills, col·laboradors, companys d'altres seccions... Un espai transversal de convivència i de reunió durant

el qual l'equip local ofereix menjar i beure en mostra de cortesia i agraïment a l'equip rival. «Sense contrincant no hi ha partit».

Només un petit percentatge de jugadores són professionals. Per a l'altra gran majoria, el rugbi representa una càrrega econòmica que han de compaginar amb els estudis o la feina fins al moment que ambdós mons es fan incompatibles i es veuen obligades a prioritzar.

També la maternitat constitueix un moment de canvi decisiu. Les futures mares han d'abandonar temporalment el joc de manera obligatòria, i algunes ja no tornen a l'equip. Però aquesta desvinculació no és senzilla, i el que fan algunes és modificar la manera de relacionar-se amb aquest esport: ja sigui assistint la Coral, com en el cas de la Carol, o cooperant com a delegada, que és el cas de la Ivette. Per a algunes noies, com la Roser, la decisió de deixar de jugar no és voluntària, sinó que ha estat

provocada per una lesió. En l'equip cada any es lesionen quatre o cinc jugadores. Per a la Roser, això ha suposat retirar-se del joc durant més d'un any.

Tot aquests aspectes impliquen un moviment constant d'altres i baixes en l'equip, un conjunt dinàmic que manté el seu esperit inicial gràcies a la constància de l'entrenadora, la dedicació de les veteranes i l'entrega total de totes les jugadores.